

гвдини. И гдето и да бжде после човѣкъ, — тия спомени сж като кокичетата: повѣй ли Лодосѣтъ. тѣ почватъ да цѣвтятъ.

Андрея Поряза не можеше да се нарадва въ празникъ, кога се отива въ църква. Каква свѣтла тишина и каква водра прохлада презъ тия празнични утрини въ село! И какво празнично чувство лѣха отъ цѣло село! Дворища помѣтени, предъ порти подлѣно и изчистено; по улицитѣ тукъ таме се мѣркатъ въ нови премѣни мже и жени, тръгнали на църква, мълчеливо, съ благоговѣние, че отиватъ въ светъ домъ; по изменитѣ улици се стелятъ влажнитѣ сѣнки на увиснали отъ плодове круши и ябълки; а тамъ отъ срѣдъ село се носи радостенъ звѣнъ на църковна камбана. Тя бие и призовава вѣрующитѣ на молитва и пакъ настане тишина — свѣтла празнична тишина. Цѣлото село нѣкакъ по лжчезарно се откроява по леката падина и като засмѣнъ оазисъ се зеленей, срѣдъ безбрѣжната пожъната равнина, която се стели на всждѣ около Сребърна. . .

Тѣй тихо и прозрачно е на около, че сегисъ тогисъ се чува далечно, замираще ехо на камбана изъ друго сето, чиито тъмнѣещи сѣнки едва се назъркваха въ далнини. . . Заглѣхне ли то, друго отъ насрещно село се дочува, после, трето, четвърто. . . Добруджа се моли Тя призовава Божията благодатъ, моли се и вѣрва, защото добруджанеца живѣе само съ вѣра, молитва и трудъ.

Мило, пленително е селото презъ утрото въ празникъ, както е ненасина почивката следъ дългъ усиленъ трудъ. И само онзи, който е работилъ съ потъ на лице шестъ дена, познава това чувство, което гали душата въ седмия день, предназначень за отдихъ и молитва. Тѣлото почива, душата се отдава на превъзсяне и човѣкъ изпитва: колко е нуженъ седмия день!

Андрея Поряза отдавна не бѣ изпитвалъ вълшеб-